

Terapie hrou

hrové terapeutické techniky jsou nejčastější variantou terapie u dětí

Hra

Funkce hry:

Hra může být chápána jako *přirozená lidská potřeba* (J. A. Komenský), *prostředník k přirozenému odpočinku* (A. Lazarus) či *k odčerpání přebytečné energie* (H. Spencer). G.S. Hall spojuje hru s rekapitulací fylogenetických období v ontogenetickém vývoji (*atavistická teorie hry*) a K. Gross hře přisuzuje funkci *přípravy a přípravného učení*. Hra může sloužit jako *stimulant růstu*, či k *procvičování naučených úkonů* (teorie následných cvičení); může *přinášet slast, funkční libost* či umožňovat *katartické odreagování* (S. Freud, K. Bühler, D. Carr). Díky hře se tak mohou *řešit problémy* (M.H. Erickson), může *pomáhat asimilaci* (J. Piaget), či *nevědomě plnit nerealistická přání* (L.S. Vygotskij) nebo poskytovat *zdánlivé uspokojení potřeby moci a sebeuplatnění* (A. Adler). S. L. Rubinštejn pragmaticky dodává, že *hra je pro dítě prací*, a známé přísloví pak: "*Kdo si hraje, nezlobí*".

Znaky hry (Heckhausen, 1973):

- Není vázána účelem.
- Plní funkci v aktivačním okruhu.
- Při hře se jedinec vyrovnává s reálným světem.
- Ve hře je bezprostřední cílová perspektiva.
- Hra má charakter quasi-reality.

hlavní znak – **svobodná vůle** (Millarová, 1978)

Klasifikace her - seřazeno ontogeneticky (Oerter, 1996):

- Senzomotorické (Funkční) hry.
- Symbolické hry.
- Hry rolové (Das Rollenspiel).
- Hry s pravidly.
- Konstruktivní hry.

Cíle/Funkce hry:

- Intrapsychický účel (sloužící vývoji self).
- Saturační funkce.
- Vztahová funkce.
- Sebeodhalovací funkce.
- Léčebná funkce.

Hra ve vybraných terapeutických přístupech či školách

- **Psychoanalytické, psychodynamické přístupy** (M. Klein, A. Freud, Ch. Bühler)
- **Vztahové teorie** (C. Rogers - V. M. Axline, F. Perls – V. Oaklander)
- **Behaviorální teorie** (Peterman)
- **Teorie uvolňování a struktury** (Erikson)
- **Integroující eklectický přístup**
- **Implozivní (Implosive/Imaginal Flooding) terapie**

Technika vyprávění příběhu

Terapie vyprávěním příběhů

Richard Gardner (1971) – v původní podobě účinné přibližně do 10 let

U dospělých je obdobou: Narativní psychoterapie, Pozitivní psychoterapie
Nossrat Peseschkian (1987; 1996, 2000 ad.)